

Laatste wens als **levenstaak**

Suzan Kienhuis en haar zoon Ruben vertellen het opgetogen aan de keukentafel in Geesteren. Binnenkort is er een veiling tijdens het springconcours CSI en ze hebben Marga van Praag bereid gevonden om het evenement te presenteren. De opbrengst vloeit in de kas van de Stichting Matthijs. Voor Susan Kienhuis is de Stichting Matthijs inmiddels een dagtaak. Sterker nog... een levenstaak.

LEUKEMIE

Tekst Ditta op den Dries

Wat ze precies gaan veilen tijdens het CSI? Ruben Kienhuis lacht. 'Het is nog niet helemaal rond. Maar het liefst veilen we gekke dingen. Een rondvlucht in een F16 ofzo. Dat zou helemaal in de geest van Matthijs zijn. We hadden altijd van de wilde plannen samen...'

Matthijs Kienhuis leeft niet meer. Hij overleed op 5 februari 2002 aan de gevolgen van acute leukemie, pas 23 jaar oud. Zijn ziekte kwam als een donderslag bij heldere hemel. Eigenlijk was Matthijs nooit ziek. Hij genoot volop van zijn leven als student commerciële economie op Saxion Hogeschool, van muziek, van uitgaan. Moeheid en een raar rood plekje op zijn scheenbeen brachten hem op het spreekuur van de dokter.

De diagnose was snel gesteld. Acute leukemie. 'Dan gaat je leven in een keer helemaal op de kop', vertelt Suzan. 'Van het ene op het andere moment onderging Matthijs zware chemokuren en bracht hij zijn tijd door in een isolatiekamer. Afgesloten van de buitenwereld.' Matthijs miste het contact met

zijn vrienden. Mailen of msn-en ging niet, want de isolatiekamers waren uiterst sober ingericht. Voor een computer of laptop hebben ziekenhuizen simpelweg geen geld. Matthijs was vaak misselijk, maar werd aan de andere kant ook aangespoord om goed te eten, om zijn weerstand te verhogen. Als hij dan honger had, dan maakte hij samen met Ruben wat knakworsten warm in een waterkoker. Bij gebrek aan een magnetron.

Ruben ging vaak bij hem op bezoek. Huurde de hele videotheek in Almelo leeg om zijn broer te vermaken. 'Maar Matthijs vond het toch belachelijk dat er in dit digitale tijdperk geen emailverkeer in de isolatiekamer mogelijk was. We maakten wilde plannen om inzamelingsacties te houden, zodra Matthijs weer hersteld was. Maar juist op het moment dat het beter met hem leek te gaan, ging het helemaal mis. Na 161 dagen in de isolatiekamer stierf Matthijs.'

De familie Kienhuis bleef geknakt achter, helemaal murw. 'We hadden een slagerij in Geesteren en ik moest me elke dag weer opladen om toch klantvriendelijk achter de toonbank te staan. Eigenlijk herinner ik me die periode meer als een roes. Je wordt geleefd. Ik zette regelmatig vier borden op tafel in

plaats van drie. Dacht dat Matthijs elk moment de achterdeur binnen kon komen. Een ontzettend moeilijke tijd. We besloten op een gegeven moment de slagerij van de hand te doen.'

Na een half jaar kwam de wens van Matthijs weer naar boven en riep de familie Kienhuis een stichting in het leven; de Stichting Matthijs. 'Het was 25 september 2003', vertelt Suzan. 'Ruben en ik dronken wat aan de keukentafel toen we terugkwamen van de notaris en keken elkaar wat onwennig aan. We hebben een stichting! Oké, en wat nu? We hadden geen idee hoe we aan geld moesten komen. Maar het geld kwam tot onze verbazing al meteen binnen. Er onstonden spontane ideeën voor acties. De arts die Matthijs had behandeld liep de marathon van Chicago en liet zich sponsoren ten gunste van onze stichting. Saxion Hogeschool organiseerde tal van acties. Een collega van Ruben was 12,5 jaar in dienst van het bedrijf en gaf het geldbedrag dat ze daarvoor ontving spontaan aan de stichting. Hartverwarmend. Ruim een half jaar later al hadden we dik 70.000 euro binnen en konden we het MST in Enschede voorzien van negen laptops, tien televisietoestellen, een relaxfateuil, sfeerverlichting. Het gaf ons een ontzettend goed gevoel.'

Uit een donkere, zwarte periode gloort voor de familie Kienhuis iets van licht. Of

'Door de stichting leeft Matthijs voort, zijn naam wordt genoemd'

Veerkracht

Als het noodlot toeslaat in je leven, lijkt alles zwart. Toch blijken mensen in staat om weer op te krabbelen en iets moois van hun leven te maken.

In de serie Veerkracht vertellen zulke sterke mensen over wat hen overkwam en hoe ze daar uit zijn gekomen.

Kent/bent u ook iemand met grote veerkracht? Mail ons dan: redzondagkrant@tubantia.wegener.nl

de stichting Matthijs hen helpt bij de rouwverwerking? Ruben vindt het een moeilijke vraag. 'Wat is rouwverwerking? Dat woord suggereert dat er een beginpunt en een eindpunt is. Zo zie ik dat niet. Ik zal er altijd moeite mee blijven houden dat mijn broer zo jong doodgeging. Maar het voelt goed dat we zijn wens hebben vervuld.'

Moeder Suzan is het daar van harte mee eens. Wat haar betreft gaat de stichting nog een hele tijd door met inzamelen. De behoefte aan materialen voor de isolatiekamers blijft groot. Binnenkort worden ziekenhuizen in Zwolle, Amersfoort en Apeldoorn van spullen voorzien. De dagelijkse werkzaamheden voor de stichting Matthijs betekenen veel voor Suzan Kienhuis. 'Het heeft me al veel gebracht. Ik heb er veel nieuwe mensen door leren kennen. En door de stichting leeft Matthijs voort, zijn naam wordt steeds genoemd. Dat is belangrijk voor mij. Want ik doe het allemaal voor Matthijs.'

Meer informatie via de website www.stichtingmatthijs.nl

Suzan en haar zoon Ruben Kienhuis in de kamer van Matthijs.

Foto RIKKERT HARINK